

Tröstande blåhallon

Dikten med gränslöst bottendjup. Förvildade tukaner dansar till tonerna av en ballad ingen längre minns. Sorgens indigoblå, hon vill inte säga svart, den monarkfjäril som aldrig flög, visade sig vara svaret på livets gåta. Blundar när ensamheten visar sin groteska spegelbild. En blandning av gift och dyraste parfym. Skapar en värld där rädlornas bergsgorillor ständigt är på sin vakt. Skyddar sig själva genom blick av smältande bärnsten. Resterna sopas bort. Samlar ihop rosorna som fallit från mönstertapetens bleka skal. Blundar och känner kylans värme. Bedårande närhet när desperationen sakta kryper på. Viskar tusende gåtor. Blandar sig med ett sorl, alldeles för läskigt att ta in. Hon sveper den magiska manteln omkring sig. Begagnade känslor i utbyte mot väldoftande närhet. Nätet, allting fastnar i nätet. Det som ingen tar sig igenom. Utom mikroskopiskt små strass stenar. De som ingen minns och därför ingen saknar. Blåhallon tröstar när ingen annan gör det. Men så småningom samlar ödet ihop sig. Putsar sin fjäderdräkt och lyfter. Men landar lika fort igen. Energin finns inte där. Hon kryper ihop i fosterställning och låter natten ha sin gång. Om stjärnorna tindrar. Om månen skiner. Säkert. Vem vet. När de svarta vitsipporna vissnat hon söker sig mot mörkret. Inte redo att möta verkligheten riktigt ännu. Men vinterns snöleoparder lämnar tassavtryck av is. Genom förstoringsglasat hon synar sina egna svek. Utan att förstå, stressen ständigt greppar sina sylvassa klor om henne. Men hennes naglar är vassare. Om hon vågat, om hon velat. Men hon ruvar än och visar sig inte förrän flaskposten kommit fram. Det kan ta sin tid. För hon kan vänta, och vänta. Tidens vita tigrar sviker. Men hon är van. I hennes värld. Där tiden går baklänges. Och tapetens rosor ligger där och samlar damm. Hon försvinner. Igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Black raven med Poeter.se id #97486 innehar upphovsrätten